

ဝိမ္ဗိးနင်း

နှင်း

သူ၏ တူတော်မောင်

သုံးဆယ်ထိဋ္ဌတင်မြင့်

ပီမိုးနင်းနှင့်သူ၏ တူတော်မောင်

သုံးဆယ်ထိဋ်တင်မြင့်

မီးချောင်းတွေ တထိန်ထိန်လင်းနေသော ခန်းမကြီးတွင် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည်တော်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။

ရှေ့ဆုံးတန်း ဒုတိယစားပွဲတွင် ဆရာကို တွေ့ရသည်။ နံ့သာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ အဖြူရောင်အဝါ ကွက်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဆရာအသားရောင်နှင့်ဟပ်၍ လှနေသည်။ ဆံပင်ကို ရှေးမူအတိုင်း သေ သပ်စွာ ခွဲ၍သထားသည်။ ရွှေကိုင်မျက်မှန်နှင့်ဖြစ်သည်။ ပါးရေတွန့်နေသော်လည်း အဝေးမှကြည့်လျှင် မထင် မရှားမှုန်ဝါးဝါးနှင့်ချောလျက်ရှိသေးသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ကြည့်လိုကောင်းသေးသည်။

"ဟေ့ - မောင်တင်မြင့် ဒီကိုလာဟေ့"

ဟုဆရာက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်ပါသည်။ သူ့အနားရောက်တော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ၍ သူ့ဘေးနားက ကု လားထိုင်တွင် ထိုင်စေပါသည်။ နဂိုရံကပင် ကြည့်ညှိလေးစားရင်း ရှိခဲ့သည်။ ဆရာသမားလည်း ဖြစ်သည်။ ဆရာက ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှသည်။ ဆရာသည် တပည့်များကိုလည်းကောင်း၊ လူငယ်လူရွယ်များကိုလည်း ကောင်း ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ဆရာကို လူချစ်လူခင်များသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ညာဘက်လက်ကို ကိုင်၍ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ဆရာကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ(၂၇)ရက်နေ့ည (၇)နာရီ ဖြစ်လေသည်။ သာ ယာဝတီမြို့နယ် စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းအဖွဲ့မှကျင်းပသော တပ်မတော်နေ့အထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲနှင့်ဆု နှင်းသဘင်ပွဲကောင်စီခန်းမတွင် ဆရာကို ကျန်းမာရွှင်လန်းစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆရာသည် အသက်(၇၀)နှစ်ရှိ ပြီဖြစ်သော်လည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ဆရာက မော်ကွန်းဝင်ဒုတိယဆင့်ဖြစ်၍လည်း ကောင်း၊ ဆရာသမားဖြစ်၍လည်းကောင်း ဧည့်သည်တော်အနေဖြင့် တက်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဆရာ တစ်ယောက်တည်းလာသလား၊ ညကြီးမင်းကြီး အဖော်လဲ မပါဘူး၊ သုံးဆယ်က လာရတာ၊ ဆရာဒုက္ခများတာပေါ့"

ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပြောသည်။

"ဪ မောင်တင်မြင့်၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ် လူဆိုတာ မသေခင် လှုပ်ရှားရတာကွ၊ လူတာဝန် လူဝတ္တ ရားကို ကျေပွန်မှကောင်းတယ်။ ဒုက္ခရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကြိုးစားပြီးလာခဲ့ရတာပေါ့"

ဤစကားသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာ၏ နောက်ဆုံးစကား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤအခမ်းအနားတွင် ဆ ရာနှင့်တွေ့ပြီးကတည်းက နောက်နေ့နောက်လများတွင် ဆရာနှင့်ကျွန်တော် မဆုံစည်းမိတော့။ တွေ့လည်း မ တွေ့ခဲ့ရ၊ နောင်လည်း ကျွန်တော် ဆရာကို မတွေ့နိုင်တော့ပါ။ နောက်သံသရာတစ်ကွေ့မှာတော့ ပြန်လည်ဆုံ တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ထင်။

ဆရာကား အခြားသူ မဟုတ်။ ဆရာပီမိုးနင်း၏နှမအရင်း ဒေါ်မေရီမှမွေးသော တူအရင်းဦးအုန်းခင် ဖြစ်သည်။ ဦးကြီးဆရာပီမိုးနင်း၏တူပီပီ ဦးကြီး၏ခြေရာကို နင်းခဲ့သူဟုဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာဦး အုန်းခင်က လောကီစာပေရော လောကုတ္တရာစာပေရော တတ်ကျွမ်းခဲ့ပေမယ့် စာတော့ မရေးခဲ့ပါ။

ဆရာဦးအုန်းခင်သည် ငယ်စဉ်က ဆရာပီမိုးနင်းနှင့်အတူ နေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ပီမိုးနင်းက ရန်ကုန်သို့ ခေါ်၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားပေးသည်။ အထက်တန်းပညာအထိ ပညာသင်လိုစိတ် မရှိသည်ကို သိ၍ တူဖြစ် သူကို ပန်းချီသင်တန်းတက်စေခဲ့သည်။

ပီမိုးနင်း၏စာပေလုပ်ငန်း၊ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း၊ ဆေးဝါးလုပ်ငန်း စသည်တို့တွင် ဦးအုန်းခင် ပါဝင်ဆောင် ရွက်ခဲ့ရသည်။ ပီမိုးနင်း၏အလေ့အလာလှုပ်ရှားမှုများတွင် သားများထက်ပင် ပို၍ သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်ပါ သည်။ ပီမိုးနင်း၏သား ရုပ်ရှင်မင်းသားမောင်ကျော်စိုးနှင့်ညီအစ်ကို အတူတွဲ၍ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ မောင်ကျော်စိုး သေဆုံးသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် မိမိ၏တူမောင်အုန်းခင်အား ပန်းချီကျော်ဦးငွေကိုင်ထံမှာ အပ်နှံ၍လည်း ပညာ ဆည်းပူးစေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပန်းချီဦးအုန်းလွင်သည်လည်း ပန်းချီပညာသင်ယူလေ့လာဆဲဖြစ်ရာ ဦးအုန်းခင် နှင့်ဆရာတူတပည့် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးအုန်းလွင်နှင့်အပေါင်းဖြစ်၍ ပန်းချီလောက၌ လှုပ်ရှားထင်ပေါ်လာခဲ့ကြ သည်။ ပန်းချီတွင် "အုန်းလွင် အုန်းခင်" တို့နာမည် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စစ်ကြိုခေတ်တွင် ရုပ်ရှင်နှင့်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ပန်းချီခန်း၌ ဦးအုန်းခင်သည် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဦးအုန်းခင်သည် ဦးကြီးပီမိုးနင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန်ဖရောလမ်းတွင် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားစနစ်ဖြင့် ဘဝကို ထူ ထောင်လာခဲ့သည်။

ဦးအုန်းခင်သည် မိမိ၏ဦးကြီးမှာ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကား မှန်၏။ သို့သော် ဆင်းရဲ၏။ လူချမ်း သာ၏။ နေရေး ထိုင်ရေး စားသောက်ရေး အဆင်ပြေစေရန် အလုပ်ရှာဖွေ သုံးဆယ်မြို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ဤအ ချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ တိုင်းရင်းမြန်မာကျောင်းများ အသီးသီးတည်ထောင်ဖွင့်လှစ်နေချိန် ဖြစ်သည်။ သုံး ဆယ်မြို့၏တောင်ဘက်လိပ်အင်း၌ တိုင်းရင်းမြန်မာအထက်တန်းကျောင်း(ထိုစဉ် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအ ဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဆရာကြီးဦးအုန်းခင်မှာ ယခုတိုင် ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ လှုပ်ရှားသွားလာလျက်ရှိသေး သည်။ အသက်၈၇ နှစ်ပင် ရှိသည်။) ကျပ်ချောင်း၊ သရက်လေးပင်၊ ညောင်ဝိုင်းတို့တွင်လည်း တိုင်းရင်းမြန်မာ အလယ်တန်းကျောင်းများ ရှိကြသည်။ သာယာဝတီမြို့အဝင် တောင်ဘက်ကားလမ်းအနီးတွင် (ယခု သီရိမင်္ဂ လာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတည်နေရာ) ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးသားကျောင်း ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ကြသည်။

ကျောင်းအုပ်မှာ ဦးငွေဒင်(တီ-ဝီ-အက်စ်)ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးစိန်ဖေ(သုံးဆယ်မြို့ အထက အငြိမ်း စားဆရာကြီး ယခုသက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသည်။ အသက်(၇၉)က ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဤအမျိုး သားဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းတွင် ဦးအုန်းခင်သည် ပန်းချီဆရာအဖြစ် တာဝန်ယူသင်ကြားခဲ့သည်။

ဆရာဦးအုန်းခင်နှင့်ကျွန်တော် တပ်မတော်နေ့ ညစာစားပွဲမှာ တွေ့တုန်းက ကျွန်တော့်အစ်ကို သာယာ ဝတီမြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး(ယခု ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီး)ဦးမောင်မောင်လေးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည် စကားစပ်မိသွားသဖြင့် ကျွန်တော်၏အရီးလေးဒေါ်ရွှေစိန်လည်း အဲဒီဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းမှာ ဆရာမလုပ်သွား ဖူးတယ်လို့ အစ်ကို ပြောသည်။

ဆရာက သူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အကြောင်း ပြောမိလျက်သား ဖြစ်တော့ သိပ်ဝမ်းသာသွားသည်။

"တို့သိပ်သိ သိပ်ရင်းနှီးပေါ့ကွာ"ပြောတယ်၊

သည်တော့ ကျွန်တော်က-

"ယခု အရီးလေး ရန်ကုန်မှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးတယ်၊ အသက်(၉၃)နှစ်ရှိပြီ၊ ကျန်းမာစွာနဲ့တရား အားထုတ်နေနိုင်သေးတယ်"လို့ပြောတော့-

"အေးကွာ၊ အသက်ရှည်တဲ့အကျိုးပေါ့" လို့ပြောပါသည်။

ဆရာက အမျိုးသားစိတ် ထက်မြက်ပြင်းထန်သူ မြန်မာ့လေ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးသူဖြစ် သည်။ ဆရာပီမိုးနင်းသည်လည်း မြန်မာ့လေ့ယဉ်ကျေးမှုကို ခုံမင်သည့်အလျောက် မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေး ပညာကို လေးစားသူ လိုက်စားသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ၏မိခင် နောက်အိမ်ထောင် ဦးမြို့သည် မြန်မာ့ဆေးကျမ်း ဓာတ်ကျမ်း၌ ကျွမ်းကျင်၍ မြန်မာ့ဓာတ် ကျမ်းပြုဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ဆေးလောက၌ ယနေ့ထိ ကျော်ကြားခဲ့သည်။ တူဖြစ်သူမောင်အုန်းခင်အား မိမိတတ်သမျှ ဆေးဝါးအကြောင်းလည်း သင်ကြားပေးသည်။

မောင်အုန်းခင်သည် ငယ်စဉ်က ဘိုးအေသမားတော်ဦးမြို့နှင့်လက်ပွန်းတတီး သင်ကြားခဲ့ရသူတော့ မဟုတ်။ ဦးကြီးထံမှတစ်ဆင့် သင်ယူခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပီမိုးနင်းသည် မိမိ၏တူ မောင်အုန်းခင်အား ဒီးဒုတ် ဦးဘချိုထံ၌ အပ်နှံ၍ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုများကို သင်ယူစေခဲ့သည်။

ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၏ဖခင်မှာ ဗေဒင်နက္ခတ်၊ ဆေးဝါး၌ ကျွမ်းကျင်သော မြန်မာသမားတော်တစ်ဦးဖြစ် သည်။ ဦးဘချိုက ဖခင်၏ပညာအမွေကို တရိုတသေ ပိုင်နိုင်စွာ ရထားခဲ့သည်။ မြန်မာမှု မြန်မာ့လေ့များကို သိမ်းဆည်းသို့မှီးထားခဲ့ရာ မောင်အုန်းခင်နှင့်တွေ့သောအခါ ဆရာတပည့် လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ မြန်မာစာပေ ၌လည်း နှံ့စပ်သူပုဂ္ဂိုလ်တည်း။ မောင်အုန်းခင်သည် ဦးဘချိုထံမှ ဆေးပညာကို စတင်၍ သင်ကြားခဲ့သည်။ ဓာတ်ဗိန္နော ဗေဒင်အတတ်များကိုလည်း ဆက်လက်ဆည်းပူးခဲ့သည်။

ဆရာဦးအုန်းခင်က တစ်ခါက ပြောပြဖူးသည်။ ဦးဘချိုသည် သူတို့ခေတ် သူတို့ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နေ ဝင်လျှင် အိမ်အဝင်ဝတွင် ခြေဖနောင့် သုံးချက်ဆောင့်၍ နှုတ်မှရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လေ့ရှိသည်။ တို့ကတော့ လူ ငယ်သဘာဝ တိတ်တိတ်ခိုးရယ်ကြသည်ဟုဆိုသည်။ မန္တန်ရွတ်ဖတ်သည့်ခေလေ့ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဒီးဒုတ်ဦး ဘချိုထံမှ သားသမီးသဖွယ် အတူနေ၍ ဆေးဝါးပညာကို နည်းနာခံခဲ့ရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သုံးဆယ်သို့ပြန် ရောက်သောအခါ ဘိုးအေဦးမြို့စသော သမားတော်ကြီးများထံတွင် ဆေးပညာကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ သည်။

"ငါ ဒီလို သမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တာ တို့ဦးကြီးပီမိုးနင်းရဲ့ ကျေးဇူးပဲ" လို့ဆရာကမကြာ ခဏ ထုတ်ဖော်ပြောတတ်သည်။ ဆရာဦးအုန်းခင်သည် သာယာဝတီ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသိများ သောသမားတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ၏ဇနီး ဒေါ်အုန်းတင်၏ အမည်တစ်လုံးနှင့်သူ၏အမည်ပေါင်းစပ်၍ "အုန်းနှစ်ပင်ဆေး" ဖေါ်စပ် ရောင်းချရာ ထင်ရှား၍ လူသိများခဲ့သည်။ ရန်ကုန်၌လည်း "အုန်းနှစ်ပင်" ဆေးပုလင်းများ တွင်ကျယ်ခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင် သုံးဆယ်၊ မန်ကျည်းကုန်း၊ ဇနီးသည်ဒေါ်အုန်းတင်၏ နေအိမ်၌လည်းကောင်း၊ သားအငယ်ဆုံး မောင်ကြင်နွယ်၏ ဆိုင်၌လည်းကောင်း ရောင်းချလျက် ရှိသေးသည်။

ဆရာ၏ဆေးသည် တေဆေးဖြစ်သည်။ အရသာကောင်း၍ အထူးသဖြင့် မျက်စိနှင့်အညောင်းအကိုက် တို့ကို စွမ်းသည်။ ဆရာဦးအုန်းခင်သည် ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးစားသူ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် က ဗျည်း ၃၃ လုံးအက္ခရာဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကားချပ်တစ်ဆူ စာရေးသူအား လက် ဆောင်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ဆရာသည် လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် သာယာဝတီမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း အမှတ်(၁)၌ အ လယ်တန်းပြပန်းချီအထူးဆရာအဖြစ် ဝင်ရောက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သေးသည်။ ကျောင်းတွင် ဆရာအလုပ်မှာ မ လွတ်လပ်ဘူးဆိုကာ ပင်စင်မတင်ဘဲ အလုပ်မဆင်းဘဲ ကျောင်းထွက်ပစ်သည်။ ဦးကြီးပီမိုးနင်း၏ညဉ်ပါသွား

ဟန်တူပါသည်။ "ပင်စင်ယူတော့ သံယောဇဉ်တွယ်နေဦးမယ်၊ ထွက်ပစ်တော့ အေးရောပေါ့ကွာ"ဟုဆိုကာ ရယ်မောလေ့ရှိသည်။

ဦးကြီးပီမိုးနင်းကဲ့သို့ ဆရာသည် လောကခံကိုလည်း ခံနိုင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်ကို လုပ်ပြသည်။ သူတစ်ပါးလည်း သူကဲ့သို့ ဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လျှင် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ပြီးမှကျေနပ်သူ ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် တိုင်းရင်းဆေးပညာ၌ ထက်မြက်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သာယာဝတီခရိုင်လုံးဆိုင်ရာ တိုင်းရင်းမြန်မာသမားတော်အဖွဲ့၌ အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရသည်။ သာယာဝတီခရိုင် တိုင်းရင်းဆေးဆရာအဖွဲ့တွင် ဦးဆောင်၍ တိုင်းရင်းဆေးပညာရပ်ကို ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။

ဆရာပီမိုးနင်းသည် စကားပြေအရေးအသား၌ ခေတ်စမ်းစာပေရှေ့ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရုံသာမက ကဗျာလင်္ကာ၌လည်း လယ်တီဆရာတော်၏ တပည့် ပီသစွာ ကဗျာရေးစွမ်းနိုင်သူတည်း။ သို့သော် ကဗျာထက် စကားပြေ၌ အားသန်ခဲ့သည်။ သူ၏တူ မောင်အုန်းခင်အား ကဗျာစာပေ၌ ဆည်းပူးရန် ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုထံသို့ ပင် အပ်နှံခဲ့သည်။

ဒီးဒုတ်ဦးဘချိုသည် မြန်မာမှုကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် ကဗျာဂီတစကားပြေတို့၌ နိုင်နင်းသည်။ ဆရာဦးအုန်းခင်သည် ဆရာချိုထံ၌ ကဗျာရေးနည်းပညာကို လေ့လာသင်ကြားအောင်မြင်ခဲ့သည်။

ပန်းချီနှင့်တွဲဖက်၍ စစ်ကြိုခေတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးစပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထူးချွန်သော်လည်း ကဗျာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မရေးစပ်ခဲ့ပေ။ ဆရာသည် သူ နောက်ဆုံးအလေးပေး၍ ဘဝဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဆောင်ရွက်အသုံးပြုသွားသောပညာရပ်မှာ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးပညာပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာဦးအုန်းခင်သည် ပညာစွယ်စုံသူဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက်လည်း သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဝံသာနုခေတ်မှစ၍ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးနှင့်လွတ်လပ်ရေးရသည်တိုင်အောင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မှန်တို့နှင့်အတူ သာယာဝတီ၊ ပြည် စသည်တို့တွင် တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် မော်ကွန်းဝင်ဒုတိယဆင့်အဖြစ် ဂုဏ်ပြုချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဆရာပီမိုးနင်း၏တူ ပန်းချီဆရာဦးအုန်းခင်၊ တိုင်းရင်းမြန်မာ့ဆေးပညာရှင်၊ တော်လှန်ရေးသမိုင်းဝင် မော်ကွန်းဝင် ဒုတိယဆင့် ဆရာဦးအုန်းခင်သည် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ(၂၁)ရက်နေ့က သူ့ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော မြန်မာပြည်သား ဆွေမျိုးများနှင့်ခွဲခွာ၍ သွားလေတော့သည်။ ဤဆောင်းပါးဖြင့် ချစ်တပည့်စာရေးသူက ဂုဏ်ပြုဂါရဝ ကန်တော့ပန်း ဆင်သလိုက်ပါသည်။

သုံးဆယ်ထိဋ်တင်မြင့်

မှတ်ချက်။ ။၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ အမှတ်(၄၉၅)ထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာ(၉၁-၉၇)၌ လာရှိသောဆောင်းပါးကို ပြန်လည်၍ စာစီရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။